

Reggel öt óra, csönd mindenütt, csak a Barbakánnal szemben didereg egy kis csapat – köztük mi is - a hajnali hidegben. Jön a busz, felszállunk, indulás. Kicsit meglepő a sok üres hely, ennyire azért nincs korán és hideg. Szekszárdnál rá az autópályára, irány Gödöllő, a Családfesztivál. Végre előtűnik a nap, oszlik az álmoság. Az első szendvicsekből erőt merítve Szép Attila atya vezetésével elimádkoztuk a litániát a Szent Családhoz, minden család ősi példájához. A litánia szövege valóban útmutatást ad a családoknak értékrendjük kialakításához, életük megvalósításához. A hátralévő út eseménytelenül telt el, túléltük a pesti forgalom zűrzavarát is.

A legjobb időben érkeztünk meg, semmi várakozás a regisztrációnál. Mire megkaptuk a kitűzőnket, már tömve az előtér. Szerencsénkre voltak olyan bátor csapattársaink, akik a beidegződéssel dacolva az első széksorok felé tereltek bennünket, így egészen közelről, a második sorból tudtuk nyomon követni a programot.

Nagy örömünkre a bevezető liturgiát Bíró László püspök úr tartotta. Ezután a nap házigazdái, Ókovács Szilveszter és felesége, Máthé Zsuzsanna nyitotta meg a Családfesztivált és köszöntötte a résztvevőket.

Ezután Szabó Endre, a NOE volt elnöke lányával és a Türi család adta elő „Kuruc emlékek a dunántúli népzeneben” című színes és élvezetes műsorukat.

A Család Éve eseményeit áttekintve Bíró László püspök úr a következőket mondta: A konferencia mottója, „nagy titkok ez” (Ef 5,32), arra figyelmeztet, hogy nem tekinthetjük a családot pusztán szociológiai tényezőnek. A házasság, a család misz-

térium, amely magában a Szentháromság titkában gyökerezik. Örülök annak, hogy ilyen méltó körülmények között ünnepelhetjük a családot, tanúskodhatunk róla, és tudatosíthatjuk, hogy a család felfoghatatlan, pótolhatatlan érték. Bár a családok életében számtalan nehézség van, meg kell tanulnunk, hogy ne mindig a negatívumokról beszéljünk. Mint Benedek pápa fogalmaz: a hit továbbadásának egyetlen módja az öröm. Ha mindig a válságot, a nehézségeket emlegetjük, mi magunk leszünk a válság elmélyítői. Bennem nem optimizmus van, hanem remény. Hiszek Isten hűségében, és hiszem, hogy az Isten beleoltotta az emberbe a házasság iránti vágyat, és a házasság újra föl fog ragyogni mint tiszta érték a magyar társadalomban is.

Az esztendő jelentős családpolitikai dokumentumainak egy részét a résztvevők is megkapták: Körlevél a Család Éve megnyitására; Belgium, Spanyolország, Magyarország és Lengyelország nyilatkozata a munka és a családi élet összeegyeztetésének a demográfiai folyamatokra gyakorolt hatásairól; Orbán Viktornak az EU tagállamok minisztereinek informális ülésén elmondott beszéde; az új Alkotmányból a Nemzeti Hitvallás; a Moszkvai Demográfiai Csúcstalálkozó zárónyilatkozata (A család és az emberiség jövője) és VI. Benedek pápa levele a Család Pápai Tanácsa elnökéhez a Családok VII. Világtalálkozója alkalmából. Ez a felsorolás unalmasnak tűnhet, de ezeket olvasva némi remény csillan fel, hogy már a politikusok közt is vannak, akik felismerik a család értékeit és nélkülözhetetlen voltát. Ennél talán fontosabb az, hogy az egyházi dokumentumok az életünket helyes irányba terelő útmutatásokat tartalmazza, ami szintén reményre ad okot.

Jelentős programja volt a Családfesztiválnak a pódium beszélgetés, amelyen (a képen balról jobbra) Bíró László püspök, Dudás László görög katolikus parókus és felsége, Kovaliczky Klára, Szabó Endre és felesége, Nemesy Krisztina, Ókovács Szilveszter, Szentágothai Klára és férje, Réthelyi Miklós miniszter és dr. Máthé Krisztina vett részt. Az itt elhangzottak közül néhány gondolat:

Minden fiatalban ott él a vágy a meleg családi élet után, sok gyerekkel körülvéve, de a világ mást diktál: vég nélküli tanulás, vég nélküli munka. Mindig elérhetőnek és szolgálékien aláztatosnak kell lenned, a munkaadó szava parancs – a család csak akadályt jelent. És telnek az évek, 30-40 éves „gyerekek” élnek a szüleikkel, vagy teljesen magányosan, hajszoztan. Kifutnak az időből, a családi örömeiket nem élhetik meg fiatalon, és ha lesz is egyszer házastársuk, gyerekük, az unokáikat már valószínűleg nem fogják látni.

Miniszter úr szavaiból az derült ki, hogy a politika sokat nem tud segíteni. Felülről nem lehet hatásosan fellépni a szemléletváltás érdekében, meg Európa is rajtunk tartja szigorú tekintetét. Az az Európa, ahol manapság illetlenség a családról beszélni. Mosolyogva, vagy rezzenéstelen arccal kell fogadni az egyneműek házasságát és boldogan együtt ünnepelni velük, amikor gyereket fogadnak örökbe. A világ lassan a normálist, a természetest tekinti deviánsnak.

Egy-két kissé gyöngö ötlet is elhangzott: pl. a családi élet értékeit és szépségét bemutató erkölcsstan órákat kéne bevezetni az iskolában. Bennünk ezzel kapcsolatban fölmerült a kérdés: ki fogja oktatni? A többszörösen elvált pedagógus, vagy az elvált szülők gyereke, aki éltében nem látott még működőképes családot? Aki előtt nem volt követhető, megélhető példa?

Arról is szó volt, hogy családok - katolikusok is - a szemünk előtt bomlanak fel, vagy létre sem jönnek. Emberek élnek anélkül, hogy elmernék kötelezni magukat egymás iránt. Az „eskü” szó jelentése és értelme már a múlté. A kallódó életekért mi, katolikusok is felelősek vagyunk. A személyes példa és az evangelizáció időszerűbb, mint valaha. A szeretetünk nem állhat meg egy szűk körön belül, mert csakis ez képes újra felépíteni a rendet ebben a kuszaságban. A feladat nagyobb, mint a pápuák közt, mert ott egy természetes, élő szeretet-közösség van, amit még nem rontott el a modernnek és haladónak nevezett világ.

A média felelősségéről beszélve Ókovács Szilveszter keserűséggel mondta, hogy a már létező, lélekemelő és tartalmas programok nézettsége nagyon alacsony. Csak a rendkívüli, az elborzasztó dolgokra kapja oda a fejét a ma embere. Mi - családban küszködve, de boldogan élők - unalmasak vagyunk. Na, már megint prédikálnak – sóhajjal átkapcsolják a tv-t egy akciófilmre.

Felmerült köztünk, résztvevők közt az a kérdés: jó, ez az év a család éve volt. És mi lesz ezután? A jövő év már nem rólunk szól, azt minek kereszteljük el? Ez a téma ki van pipálva? Megoldódott valami is ez alatt az év alatt? Azon kívül, hogy megmutattuk magunkat, lépett a társadalom akár egyet is felénk? Születtek-e gondolatok, amik előre visznek és egészségessé teszik a társadalmat? Miért nem hallani a szószékről több prédikációt, amelyek ezekről az egyház és az egész társadalom jövőjét tekintve alapvetően fontos kérdésekről szólnak? Nekünk lenne egy-két ötletünk, ami folytatása lehetne az ideinek, hogy a feldobott labda jó helyre essen és tovább is pattanjon. Először is merjünk hinni önmagunkban és egymásban, szeretetünk erejében. Biztassuk a gyerekeinket a házasságkötésre, a gyerekvállalásra – hiszen egyébként teljes erőből segítjük őket, amíg csak képesek vagyunk rá. Aztán Bíró László püspök úr beszédéből idézve: „elég már a rejtőzködő kereszténységből, ne járjunk oldalazva az utcán, merjünk megszólalni”. Persze hallgatóság is kell az ilyen megszólalásokkor, még hozzá több, mint a székesegyházi család évi tanúságtételek alkalmával. Nagy örömünkre a kérdéseink nagy részére megkaptuk a választ Erdő Péter bíboros úrnak a záró misén elmondott prédikációjában: „Az idei év végével fogjuk befejezni azt a különleges imaévet, amelyet püspöki karunk a családokért hirdetett. Nem fejezzük be azonban a családokért az imát, és nem fejezzük be a fáradozást sem családjaink segítése, erősítése érdekében”. Bízunk ennek a fáradozásnak a sikerében.

A délelőtt befejező programjaként dr. Puskely Mária nővér lebilincselő előadásában mutatta be boldog Batthyány-Strattmann Lászlót és családját.

Ebéd után következett az ötgyermekes író, Lackfi János és az Aphonia együttes zenés-irodalmi összeállítása „Cirkusz a kupolában” címmel. A közönséget is bevonva az előadásba Lackfi

bebizonyította, hogy néhány találmányra összeszedett szóból verset is olyan könnyedén tud írni, mint ahogy korlátlan ideig beszélni.

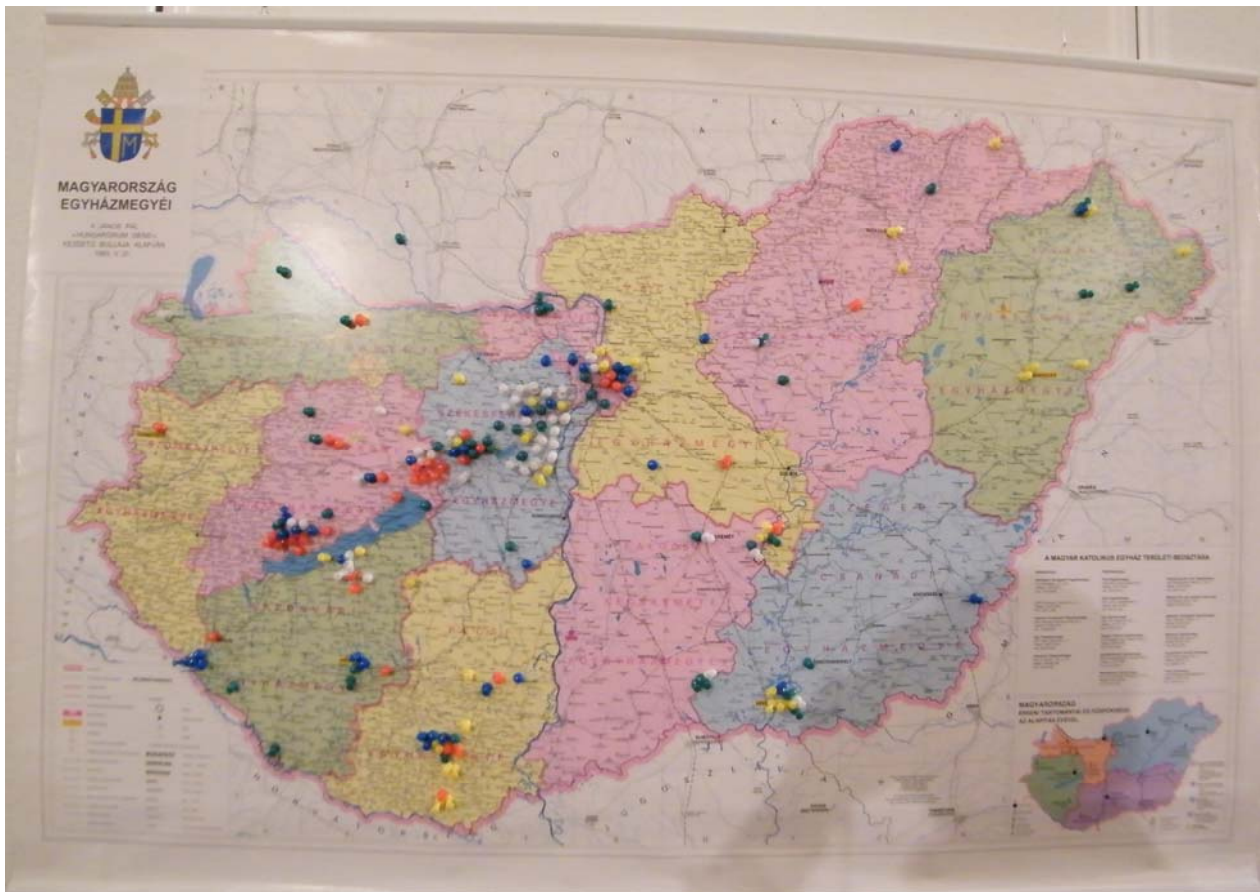

Délután a XVIII. Családkongresszust és a Családfesztivált méltó módon záró szentmisét Erdő Péter bíboros celebrálta hat püspökkel, köztük az apostoli nunciussal, Alberto Bottari de Castello érsekkel és számos pappal. A bíboros úr prédikációjában elhangzott: „A család a legkiszolgáltatottabb valósága életünknek. Ugyanakkor nélkülözhetetlen értékek forrása. Benne

sajátítjuk el az egymást segítő emberi szeretet, a szolidaritás, a kultúra és gyakran a hit és az emberség legfőbb értékeit”.

A szentmisén a gyerekek is részt vettek, akik számára napközben Máriabesnyőn, a Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Házban volt program. Az áldást követően a vidám, zsbongó tömeg lassan kezdett oszladozni. Nekünk is sikerült a buszt megtalálni. Hazafelé vezető úton a társaság eleinte kissé kókadtan, de Kürtösi Krisztián kakasdi plébános úr zengő hangjára feléledve imádkozta a rózsafüzért. A velünk utazó kisbaba is élvezhette az utazást, mert sem odafelé, sem hazafelé hangját sem lehetett hallani.

A Családfesztiválon részt vevők a térképen jelzett városokból, falvakból, sőt még a határon túlról is érkeztek. A mi egyházmegyei buszos csoportunk tagjai Pécsről, Máriagyúdról, Siklósról, Bonyhádról és Kakasdról jöttek.

Mindannyiunk nevében mondunk köszönetet püspök úrnak a meghívásért és jelenléteért.

Csonka Pál és felesége, Sárdi Veronika

Köszönet Pólya Marcinak (Máriagyúd) a gyönyörű fotókért!